

CHƯƠNG 6

Dĩnh đặt chiếc ba lô xuống. Nàng ngồi lên một tảng đá to thờ hỏn hỏn. Không hiểu ai đã đề nghị cuộc du ngoạn cuối cùng cho học sinh sắp tốt nghiệp như vậy. Họ nhân dịp mùa xuân hỏy còn, tổ chức một cuộc leo núi để tạo cho mọi người một ấn tượng sâu sắc trong khi còn học chung một trường. Họ đã chọn một đoạn đường khá nguy hiểm, Dĩnh nghi danh tham dự vì thấy mục đích cuộc leo núi có ý nghĩa.

Ngồi nghỉ một chốc, họ lại tiếp tục hành trình. Phải nhọc nhằn lắm cả đoàn người mới vượt lên được địa điểm cuối cùng. Các nam sinh bắt đầu nhóm lửa để đốt lửa trại.

Dĩnh nhặt bừa một miếng thịt kê lên than nướng để ăn như mọi người. Nhưng nàng hoàn toàn không biết mùi vị gì cả. Nàng chỉ cảm thấy quá mệt nhọc, nên muốn dựa vào gốc cây để ngủ.

Cuộc vui chơi tập thể sau bữa ăn Dĩnh cũng không muốn dự. Ai nấy chơi đùa rất vui, nhưng nàng cứ ngồi thờ một chỗ với ý nghĩ trong lòng.

- Dĩnh, sao em không đi chơi?

Giáo sư Khiêm bước đến gần nàng ngồi xuống. Dĩnh nhếch môi cười:

- Mệt quá! Leo núi thật là mệt!

- Tết nguyên đán vừa qua em có thấy vui không?

Dĩnh nhỏ mắt cụng cỏ ở bên nàng:

- Cũng không có gì khác hơn ngày thường.

Dĩnh nhớ trong kỳ nghỉ tết, có lần nàng đã đọc sách liên tiếp hai ngày liền, cảm thấy mệt. Buổi chiều đó Dĩnh lên giường ngủ. Khi thức dậy nàng không thấy mẹ mình đâu nữa, mà cũng không để lại một tấm giấy nào. Dĩnh nghĩ là hành động bí mật của mẹ nàng, chắc chắn là có dính líu đến giáo sư Khiêm. Kịp khi mẹ nàng trở về cũng im lìm không nói gì cả, làm cho nàng hết sức tức giận.

- Má em gần đây thế nào?

Giáo sư Khiêm đã vào đề chính! Thì ra ông ấy đến đây nói chuyện với nàng, chỉ là để tìm hiểu những tin tức về mẹ nàng mà thôi. Dĩnh thảm bực mình, cho rằng giáo sư Khiêm vừa hẹn gặp nhau với mẹ nàng, thế mà bây giờ lại giả vờ hỏi như lâu lắm không gặp nhau vậy?

Dĩnh chớp đôi mắt:

- Có lẽ vẫn vui. Cám ơn sự lo lắng của giáo sư.

Khiêm im lặng nhìn cảnh núi xa xa, dường như trong lòng chàng có rất nhiều việc muốn nói, nhưng không biết phải bắt đầu thế nào.

- Dĩnh, má em chắc là thương buồn bã luôn! Nếu em có rảnh, nên ở cạnh bà ấy để bà đỡ buồn.

- Em hiểu việc đó thừa giáo sư.

Dĩnh cười thâm. Nếu mẹ tôi không có cô đơn buồn bã như vậy, thì ông cũng chưa có dịp để gặp mặt mẹ tôi được.

Dĩnh nhắm nghiền đôi mắt, không muốn trông thấy nét mặt giả dối của Khiêm. Khiêm tưởng là nàng quá mệt muốn ngủ, bèn lẳng lặng rời đi.

Lúc trở về, Dĩnh cũng đi thui thui một mình. Nàng cảm thấy hối hận vì đã tham gia cuộc du ngoạn này. Suốt dọc đường không ai nói cười với nàng cả. Nàng có cảm giác như mình bị mọi người bỏ rơi.

Giáo sư Khiêm cùng một đám nữ sinh đi ở phía trước nàng. Nàng trông thấy trong nhóm người có cả Mỹ Lâm, nên liền chen về phía ấy.

Mỹ Lâm khom người ngắt một nhánh cỏ dại đưa lên hỏi giáo sư Khiêm gì đó. Giáo sư Khiêm thò tay cầm cọng cỏ và cả hai cúi đầu sát nhau nói rất nhiều.

Dĩnh từ phía sau thấy vậy, trong lòng nàng hết sức ghen tức. Nàng nhìn đôi vai của họ gần kề nhau, chỉ muốn mình tan biến ngay đi để khỏi trông thấy cảnh đau lòng đó.

Và nàng đã biến mất thật, vì chân nàng đã sụp xuống một hố đá.

Giáo sư và các học sinh đều kinh hãi. Khi Dĩnh được khiêng lên, sắc mặt nàng đã tái nhợt. Trên trán bị thương máu ra đầm đề, cũng may là nàng chưa ngất lịm, nàng khóc một cách đau đớn.

Giáo sư Khiêm cũng Dĩnh đi nhanh ra công lộ, chặn một chiếc xe hơi cấp tốc đưa nàng vào bệnh viện.

Bà Trương hay được tin, hoảng sợ đến luống cuống chân tay. Khi bà gặp giáo sư Khiêm thì không nói được gì, chỉ thờ hốt hển đứng nhìn Khiêm. Giáo sư Khiêm cho bà biết bệnh tình của Dĩnh chẳng có gì đáng ngại. Bà vào thăm Dĩnh thấy nàng đã bình tĩnh như thường.

Ngày hôm sau vào một buổi trưa, khi giáo sư Khiêm trở lại bệnh viện, thấy Dĩnh đang ngồi dựa lưng vào đầu giường, đôi mắt nhìn sững sờ ra cửa sổ.

Dĩnh nghe tiếng gõ cửa thì quay mặt lại, thấy Khiêm đẩy cửa bước vào và đi đến gần nàng.

- Thừa giáo sư.

Khiêm cười vui vẻ hỏi:

- Hôm nay bắt đầu thấy êm cả người. Em bị sưng bầm mấy chỗ.

- Nằm lâu trên giường, chắc là em cảm thấy không dễ chịu?

Dĩnh chời tay ngồi ngay trở lại:

- Em muốn đến cửa sổ ngắm phong cảnh. Em rất thích gốc cây khô cằn, trơ trọi không có một chiếc lá kia.

Khiêm khoác áo choàng cho Dĩnh:

- Để thầy đỡ cho em đi.

Khiêm đỡ Dĩnh đứng lên, nhưng đầu bàn chân của Dĩnh vừa chạm đất là nàng thấy đau nhói. Nàng cắn môi rồi gục lên vai Khiêm. Khiêm vội vàng đỡ Dĩnh. Chàng trông thấy sắc mặt tái nhợt của Dĩnh, bèn vội vàng tay phải đỡ lấy nách nàng để bồng nàng lên. Khiêm bước tới chiếc ghế dựa đặt cạnh cửa sổ để nàng xuống đất.

Trong giây phút ngắn ngủi bồng Dĩnh trên tay, đầu óc của Khiêm hiện lên bao ý nghĩ. Khiêm bỗng nhớ lại người bạn gái của mình trước đây cũng có làn da trắng mịn, mái tóc óng mượt như Dĩnh. Đây có lẽ là đặc điểm của các cô gái đang xuân chăng?

Thật thế, Dĩnh không còn là một đứa bé nữa, mặc dù Khiêm đã thương như một đứa bé. Dĩnh đã là một thiếu nữ xuân thì. Tuy nhiên, Khiêm cảm thấy có chút tiếc rẻ, ấy là một cô gái đáng mến như vậy lại không thể trở thành đứa con của mình.

Riêng Dĩnh khi được Khiêm bồng trên tay, thì lòng cảm thấy thật ngọt ngào. Nàng tiếc là cửa sổ cách giường quá gần. Hôm qua khi Khiêm cõng nàng ra công lộ, nàng được ở trên lưng Khiêm suốt mười phút đồng hồ. Nhưng lúc đó nàng đang nửa tỉnh nửa mê, không có dịp để hưởng trọn sự say sưa ấm áp. Bây giờ nhớ lại nàng hãy còn thấy vui.

Dĩnh băn khoăn không hiểu tình cảm giữa Khiêm và mẹ nàng đã phát triển đến mức độ nào. Nàng tưởng tượng hai cánh tay khỏe mạnh của Khiêm, cũng có thể đã từng ôm chặt lấy mẹ nàng, tự nhiên nàng không khỏi xót xa chua xót.

- Còn má em đâu?

Câu nói của Khiêm đã cắt đứt ý nghĩ của Dĩnh.

- Bà ấy về làm cơm trưa cho thầy ăn, chốc nữa sẽ đến.

- Hay quá!

Thì ra Khiêm vì muốn gặp được mẹ nàng nên mới tới đây. Lòng ghen tức của Dĩnh lại dâng lên. Nàng không bằng lòng để ai chiếm mất Khiêm. Khiêm phải là của riêng nàng.

Dĩnh bỗng tỏ ra rất thành khẩn:

- Thưa giáo sư, thầy có thể xem tôi như một người bạn, nói cho tôi hiểu việc này không?

Khiêm ngửa mặt trầm nghĩ, nếu mình thổ lộ chân tình với Dĩnh, có thể Dĩnh giúp đỡ mình được, Dĩnh sẽ khuyên mẹ nghe được!

Khiêm do dự:

- Em hỏi gì cứ hỏi.
- Thừa giáo sư, có phải thầy rất mến thích mẹ tôi không?
- Phải, thầy rất mến thích bà ấy. Nhưng chính thầy cũng biết được việc đó không đi tới kết quả gì!
- Ý thầy muốn nói sao?

Khiêm áp úng:

- Vì mẹ em đối với thầy không có cảm tình gì đặc biệt.

Dĩnh nhìn Khiêm mơ màng:

- Mẹ em không thích thầy?

Khiêm không gật đầu mà cũng không lắc đầu. Nhìn qua sắc diện ngần ngại của Khiêm, Dĩnh đoán biết đây là sự thật. Nếu mẹ nàng không yêu Khiêm, thì mọi việc sẽ giản dị quá. Dĩnh cảm thấy lòng tin của mình vững vàng thêm.

- Này Dĩnh...

Khiêm áp úng:

- Có lẽ bà ấy không tin ở lòng thành của thầy, sẽ có một ngày thầy phải bộc lộ tình yêu của mình cho bà ấy thấy. Em không làm sao hiểu được, thầy đang tha thiết muốn trở thành cha của em.

Dĩnh lạnh lùng:

- Không khi nào thầy trở thành được như vậy.

Khiêm hoang mang hỏi:

- Em không đồng ý việc đó?

Dĩnh nói với giọng xem thường:

- Dù cho thầy có cưới mẹ em, thầy cũng sẽ không bao giờ là cha em được. Thầy sẽ chỉ là người chồng của vợ cha em mà thôi.

Khiêm khẽ run. Chàng không ngờ Dĩnh lại nói với chàng một câu nói như vậy.

Dĩnh nhìn những cành khô trên cây:

- Vì bà ấy không phải là mẹ ruột của em.

Câu nói bất ngờ đó làm cho Khiêm hết sức kinh ngạc. Chàng trở mắt đứng trơ trơ, nói chẳng nên lời. Dĩnh nhắc lại chuyện cũ:

- Bà ấy kết hôn với cha em năm em vừa mười tuổi. Em lúc nào cũng oán hận bà ấy, nhận rằng bà đã cướp mất tình thương của cha em. Nhưng bao giờ bà cũng xử sự tốt với em, xem em như một đứa con ruột.

Khiêm ngẩn ngơ:

- Thầy không ngờ bà ấy không phải là mẹ ruột của em. Nhìn qua cuộc sống giữa hai người, thầy thấy cảm tình giữa hai mẹ con rất khăng khít.

- Phải! Từ ngày cha em chết, tình cảm giữa chúng tôi mỗi lúc được tốt đẹp hơn lên.

Khiêm lần lần đã hiểu rõ mối quan hệ giữa Nhạn Linh và Dĩnh. Đôi bên im lặng một lúc thật lâu, Dĩnh lại lên tiếng:

- Năm rồi có một người đàn ông theo đuổi mẹ tôi rất tha thiết, làm tôi cảm thấy khó chịu vô cùng, sợ từ đó tôi sẽ mất đi một người mẹ. Nhưng cũng may mẹ tôi chẳng hề thích ông ấy. Lần này, sau khi em biết thầy yêu mẹ em, trong lòng em càng thêm sợ hãi, vì theo em hiểu, mẹ em đối với thầy có nhiều cảm nghĩ không phải xấu.

- Nhưng từ đây đi đến yêu hãy còn một khoảng cách khá xa. Có lẽ mẹ em nhận thấy rằng, không còn một người nào có thể so sánh được với cha em.

Khiêm bùi ngùi nhìn nét mặt buồn thiu của Dĩnh, nói tiếp:

- Này Dĩnh, em chẳng cần phải buồn rầu. Chớ nói là chuyện ấy không thể thành sự thật được, mà dù có thành sự thật đi nữa, em cũng sẽ không bao giờ mất mẹ, Chúng ta có thể sống chung vui vẻ.

Dĩnh đau đớn lắc đầu:

- Em chẳng những sợ mất đi một người mẹ, mà em càng sợ mất thầy!

Khiêm cười chua chát:

- Sao lại có như vậy được? Nếu mẹ em cũng yêu thầy, thì chúng ta sẽ là người một nhà kia mà!

Dĩnh nhe răng. Khiêm hoàn toàn không hiểu được tình cảm của nàng đối với Khiêm.

- Chẳng lẽ đến bây giờ thầy vẫn chưa biết là em yêu thầy sao?

Khiêm bất giác nhìn chăm chú vào nàng. Dĩnh đã yêu Khiêm, đây quả là một chuyện không thể có! Trong giây phút đó, Khiêm như mất hết cả trí giác. Khiêm nhận thấy từ trước tới nay, chàng chưa bao giờ gặp phải một việc làm cho chàng phải kinh ngạc đến như thế.

Dĩnh đang yêu chàng, còn chàng thì đang yêu mẹ của Dĩnh!

Khiêm lần lần lấy lại được bình tĩnh. Bao nhiêu chuyện thuộc về dĩ vãng, lần lượt hiện lên trong óc chàng! Từ ngày khai trường, Dĩnh đã làm nhiều việc cho chàng để ý, và lần lần Dĩnh có những lời nói và những tình cảm đặc biệt đối với chàng. Khiêm vẫn tưởng đó là Dĩnh kính nể, sùng bái mình, tưởng đó là tình cảm thông thường giữa thầy giáo và học trò.

Ngoài sự kinh ngạc, Khiêm còn cảm thấy hết sức thương xót Dĩnh. Chẳng phải chính chàng cũng đang gặp cái cảnh đau khổ vì yêu mà không được yêu đây sao? Khiêm biết Dĩnh vì chàng mà bị trật chân té xuống hốc đá, nên trong lòng chàng chẳng những đau xót, bùi ngùi, mà còn cảm thấy lương tâm tự trách phạt.

Dĩnh ngồi yên nhìn sững sờ những cảnh câu khô. Nàng cảm thấy nỗi hy vọng trong lòng mình cũng rụng đi tất cả.

Dĩnh cố gắng nói với giọng thật bình tĩnh:

- Xin thầy chớ nói những cảm nghĩ của thầy ra, cũng chẳng cần giải thích, chẳng cần an ủi tôi. Tôi đã hiểu là thầy chưa bao giờ yêu tôi cả.

Khiêm thờ dài, không biết phải nói gì.

- Em hãy trở về giường nằm nghỉ!

Một lúc lâu sau Khiêm mới lên tiếng để đánh tan không khí nặng nề. Khiêm đứng dậy định bồng Dĩnh, nhưng chợt nhớ khung cảnh đang ngượng ngịu giữa đôi bên, nên không ai bảo ai đều thụt tay lại, không dám nhìn thẳng vào nhau. Dĩnh chỗi vào tay ghế đứng lên:

- Để tôi đi thử một vài bước.

Dĩnh quay gót định đi trở lại giường, Khiêm đỡ lấy hai bên nách nàng. Nhưng hai người vừa mới ngược mắt lên thì đều giật mình sửng sốt.

Nhạn Linh đang đứng trước cửa tự bao giờ. Nàng đứng trơ trơ nhìn chăm chú vào hai người.

Dĩnh sợ hãi dừng chân đứng lại. Dĩnh quên mất chân mình đang bị đau. Cả người nàng run lẩy bẩy. Từ trước đến nay chưa bao giờ Dĩnh trông thấy sắc mặt của mẹ mình đáng sợ như vậy. Bà đứng không nhúc nhích, sắc mặt không một tí cảm tình, trông chẳng khác nào một pho tượng không sinh mệnh.